

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Jany Henčekovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **E. S.**, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Banská Bystrica**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-81-2/DI-SPRAV-2007 zo dňa 19. októbra 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15 S 16/2008-59 zo dňa 18. februára 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15 S 16/2008-59 zo dňa 18. februára 2009 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia zo dňa 19.10.2007, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, Okresného dopravného inšpektorátu č. ORP-1236/DI-K2007 zo dňa 28. augusta 2007, ktorým prvostupňový správny orgán uložil podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov žalobcovi ako obvinenému z priestupku pokutu vo výške 2000 Sk za porušenie ustanovenia § 15 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, nakoľko žalobca dňa 25.04.2007 o 16,45 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. ŠKODA FABIA, ev. č. X. po ceste č. I/66 v smere jazdy Banská Bystrica – Brezno, kde v obci V. pri čerpacej stanici Š. prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť jazdy v obci, ktorá bola 60km/h o 23km/h, keď mu cestným radarovým rýchlomerom Ramer AD 9T bola

nameraná rýchlosť 83km/h. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že je zrejmé, že v čase vydania rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu bol jednoznačný skutkový stav v tom, že zvislé dopravné značenie označujúce koniec obce na ceste I/66 pri vstupe do obce V. bolo umiestnené a aj v súčasnej dobe stále je umiestnené v súlade s platnou právnou úpravou, a to zákonom č. 315/1996 Z. z. ako aj vykonávacej vyhlášky č. 225/2004 Z.z., čo vyplýva aj z písomného vyjadrenia Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Banskej Bystrici zo dňa 15.01.2008.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd SR zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie a zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy konania. Poukázal na to, že rozsudok krajského súdu považuje za protizákonný, nakoľko krajský súd v tejto veci nerešpektoval zásadu rovnosti zbraní, zásadu spravodlivosti a nevyrovnal sa s návrhmi žalobcu, ktoré boli a sú dôležité pre spravodlivé rozhodnutie a rozhodol bez náležitého zistenia skutočného stavu veci. Uviedol, že nepopiera, že by na kritickom mieste jazdil osobným motorovým vozidlom rýchlosťou 83km/h, avšak podľa žalobcu dopravná značka „Koniec obce“, ktorá sa nachádza za týmto miestom, bola a je umiestnená protizákonne v rozpore s ustanovením § 2 písm. x) zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách, ktoré ustanovenie jasne vymedzuje, že obcou na účely tohto zákona sa rozumie zastavané územie, ktorého začiatok a koniec sú označené príslušnou dopravnou značkou. Poukazoval na to, že dopravná značka „Koniec obce“ je umiestnená až 500m za zastavaným územím, pričom od zastavaného územia až po túto značku je nielen vzdialenosť 500m ale cesta je kvalitná, široká, prehľadná, teda neobmedzuje a neohrozuje plynulosť cestnej premávky aj pri rýchlosti 90km/h. Podľa žalobcu radarovanie na tomto úseku a ukládanie pokút policajtmí je protizákonné, pretože veľmi dobre vedia, že na tomto úseku neohrozuje bezpečnosť cestnej premávky ani jazda s osobným motorovým vozidlom pri rýchlosti 90km/h. Pokiaľ sa krajský súd odvoláva na stanovisko príslušného cestného správneho orgánu Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Banskej Bystrici zo dňa 15.01.2008, ktoré zabezpečili orgány polície a pokiaľ namietal na krajskom súde správnosť stanoviska tohto správneho orgánu a žiadal o objektívne vyjadrenie zo strany Ústavu súdneho inžinierstva v Ž., tak krajský súd sa týmto jeho návrhom vôbec nezaoberal a žiadnym spôsobom nevyporiadal a pri rozhodovaní vychádzal len z neobjektívneho stanoviska cestného správneho orgánu. Podľa žalobcu pokiaľ nebol vykonaný dôkaz, a to vyjadrením sa Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline, je podľa neho rozsudok krajského súdu neobjektívny, nespravodlivý a nerešpektujúci rovnosť strán.

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu písomne vyjadril a žiadal, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu ako zákonný potvrdil. Poukázal na to, že konal v súlade so zákonom a pri ukladaní sankcie žalobcovi neporušil žiadne zákonné ustanovenia a žalovaný nemohol suplovať plnenie úloh iného štátneho orgánu a ani nemohol za tento orgán konať a rozhodovať. Poukázal na to, že pokiaľ žalobca tvrdí, že umiestnenie dopravnej

značky „Koniec obce“ je 500m za zastavaným územím obce, tak toto tvrdenie žalobcu je nepravdivé, v uvedenom priestore 50m sa nachádza futbalový štadión (ihrisko) a čerpacia stanica pohonných hmôt, a už aj z toho dôvodu, že v tomto priestore sa nachádza futbalový štadión, teda objekt so zvýšeným pohybom osôb, nemôže žalovaný súhlasiť s tvrdením žalobcu, že ide o nezastavané územie obce a že značka „Koniec obce“ je umiestnená protizákonne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 31. marca 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podanej žaloby posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci. S ohľadom na námietku žalobcu ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie o priestupku bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok, a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku a poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv a predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku, a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (in dubio pro reo).

Priestupkové konania majú v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry v zásade charakter konania o trestnom obvinení. Správny orgán musí preto rešpektovať procesné práva obvineného z priestupku, základné zásady správneho konania a článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy

a zo štrasburskej judikatúry vyplýva, že tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne a exekučné. Článok 6 ods. 3 Dohovoru zakotvuje minimálne práva obvineného z trestného činu. Podľa písm. d) čl. 6 obvinený z trestného činu má právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je rozhodujúca klasifikácia protiprávneho konania na správne delikty a trestné delikty vnútroštátnym poriadkom. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva je potrebné i sankcie v priestupkových veciach vo forme pokuty považovať za sankcie represívneho charakteru a dospel k záveru, že ide o trestné veci, a to bez ohľadu na relatívne nízke sankcie. Vo všetkých veciach, ktoré je možné subsumovať pod pojem „veci trestného charakteru“ musí mať osoba, proti ktorej sa vedie konanie, možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v prípade žalobcu išlo o vec trestného charakteru.

Pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich zákonnosti správny orgán posudzuje, či dôkazy boli získané a vykonané spôsobom zodpovedajúcim zákonu, alebo či z tohto hľadiska je i možné vyčítať určité chyby, t.j. či ide o dôkazy zabezpečené v súlade so zákonom alebo ide o dôkazy nezákonné. K dôkazom, ktoré boli získané alebo vykonané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi nemožno prihliadnuť a iný postup správneho orgánu by mal za následok, že porušenie všeobecne záväzného právneho predpisu by sa premietlo do skutkového stavu veci, ktorý zistil správny orgán, a v konečnom dôsledku aj do rozhodnutia vo veci samej. Ak by správny orgán prihliadol k nezákonným dôkazom a na základe takýchto dôkazov by postavil skutkové zistenia, tak by potom správny orgán správne konanie v predmetnej veci zaťažil chybou, ktorá by mala za následok vecne nesprávne a v konečnom dôsledku aj nezákonné rozhodnutie.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že príslušné správne orgány postupovali v priebehu dokazovania v správnom konaní v súlade s vyššie uvedenými skutočnosťami. Postupom správneho orgánu nedošlo k porušeniu ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, pretože ako vyplýva z administratívneho spisu, mal žalobca možnosť realizovať všetky svoje procesné práva, ktoré mu umožňuje správny poriadok. Napokon tieto skutočnosti žalobca ani nenamieta.

Pokiaľ žalobca vidí porušenie zákona v tom, že krajský súd nepožiadala o vyjadrenie, resp. stanovisko k spornému zvislému dopravnému značeniu „Koniec obce“, a to Ústav súdneho inžinierstva v Žiline, tak i Najvyšší súd SR dospel k presvedčeniu, že týmto postupom krajského súdu nebol porušený zákon.

V uvedenej súvislosti Najvyšší súd SR poukazuje i na ustanovenie § 250i ods. 1 O.s.p., z ktorého vyplýva, že pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia

je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Z uvedeného vyplýva, že Krajský súd v Nitre správne pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu, ktorý existoval v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Žalobca totiž požiadal krajský súd o doplnenie dokazovania Ústavom súdneho inžinierstva v Ž. ohľadne správnosti umiestnenia označenia začiatku a konca obce V. až vo svojej záverečnej reči na pojednávaní konanom dňa 18.02.2009 (č.l. 56 spis. materiálu) a ak teda krajský súd na takýto žalobcom navrhovaný dôkazný prostriedok neprihliadol, nevidí v tom Najvyšší súd SR potom porušenie zákona.

Pre úplnosť veci Najvyšší súd SR uvádza, že žalobcom navrhnutý dôkazný prostriedok by mohol vyvolať právne účinky iba pro futurum; pre predmetné priestupkové konanie je však takýto navrhnutý dôkazný prostriedok právne irelevantný. Súd konajúci v správnom súdnictve v priestupkovej veci môže preskúmať v danom prípade iba zákonnosť rozhodnutia príslušného priestupkového orgánu. Totiž zo žiadneho ustanovenia zákona č. 315/1996 Z.z. nevyplýva právomoc súdu, aby posudzoval vhodnosť a účelnosť osadenia príslušnej dopravnej značky. Týmto postupom by súd konajúci v správnom súdnictve zasiahol do právomoci príslušných správnych orgánov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p., keď neúspešnému žalobcovi nevzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému v tomto konaní náhrada trov neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 31. marca 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová